
De nacht was gevallen. Duizenden obsessief zoemende insecten hadden het ondoordringbare woud overgenomen. Van top tot teen was ze bedekt met beten van kleine vliegjes en mieren die ze niet zag maar wel voelde. Krabben verergerde de jeuk of veroorzaakte zweertjes die telkens bloedden. Dorst en angst overheersten. Om slangen en spinnen bekommerde ze zich allang niet meer.

Ze was moe, zo ontzettend moe, ze kon niet meer. Het koude metaal van de loop priemde in haar rug. Vluchten was kansloos. Ze stonden stil. Het was pikkedonker en ze had geen idee waar ze was. Verderop klonken stemmen. Gefluister. De geur van zweet en sigaretten. Rood oplichtende puntjes zweefden door de duisternis. Haar knieën knikten.

Plotseling knipte hij een lamp aan. Een lichtbundel scheen over het vochtige gras langs de rand van het bos. Krekels staakten hun gekras. Een vogel vloog met luid kabaal verschrikt op, een aap krijste. Ze knipperde met haar ogen. Geluiden verstomden. Het beeld leek stilgezet.

Ze begon te beven en te zweten. Wat zich daar aan haar ogen voltrok, was walgelijk, zo mensonterend en zo onvoorstelbaar, het was niet om aan te zien. Ze gluurde opzij. Zijn houding was kalm, beheerst en ijzig. Hoe was het mogelijk dat hem dit niks deed, dat hij dit mensen – sommigen kinderen nog – kon aandoen. Met de loop duwde hij tegen haar kaak: ze moest blijven kijken. Hij genoot van zijn macht. Hij genoot van haar angst. Haar hoofd gonsde. Het felle licht werd op haar gezicht gericht. Daarna knipte hij de lamp uit. Zwarte vlekken dansten voor haar ogen. Langzaam nam het gefluister toe. De krioelende massa werd met rust gelaten. De muggen zouden zich ongestoord aan hen te goed doen, als hongerige wolven.